

ב"ש 1050/15

בית המשפט הצבאי לערעורים

בפני כב' השופט: סא"ל רונן עצמון

המבקשת: התביעה הצבאית

(ע"י ב"כ סא"ל מוריס הירש)

נגד

המשיבה: מ.ח ת"ז xxxxxxxxxxxxxxxx (קטינה)

(באמצעות ב"כ עו"ד מונדר אבו אחמד)

חקיקה שאוזכרה:

[צו בדבר הוראות ביטחון \[נוסח משולב\] \(יהודה והשומרון\) \(מס' 1651\), תש"ע-2009: סע' 89, 89\(ה\), 93](#)[חוק בתי המשפט \[נוסח משולב\], תשמ"ד-1984: סע' 70](#)

נימוקי החלטה

ביום 10/2/15 קיבלתי את בקשת התביעה לפרסם פרטים מזהים של המשיבה, וכן מסמכים מתיק בית המשפט בעניינה. להלן נימוקי ההחלטה.

הרקע

המשיבה היא קטינה כבת 14 שנים, שנשפטה בבית המשפט הצבאי לנוער ביהודה. במסגרת הסדר טיעון היא הודתה בכל מה שיוחס לה בכתב האישום. לפיכך, הורשעה המשיבה ביידוי אבנים במספר הזדמנויות לעבר כלי רכב שנסעו בכביש מהיר, בניסיון נוסף להשליך אבן, ובהחזקת סכין בעלת להב מתקבע באורך של כ- 10 ס"מ, שבאמצעותה התכוונה לדקור את אנשי כוחות הביטחון שיבואו לעצור אותה.

על המשיבה נגזרו חודשיים מאסר בפועל, וקנס בסך 6,000 ₪ שישולם על ידי הוריה. כיוון שמדובר בנאשמת קטינה, שמשפטה נערך בדלתיים סגורות, לפי החקיקה באזור אסור לפרסם פרט מזהה כלשהו של המשיבה, או פרטים ממשפטה, ללא אישור בית המשפט. התביעה הצבאית ביקשה – הן בבית המשפט בערכאה הראשונה והן בבית המשפט הצבאי לערעורים – להתיר את

פרסום שמה של המשיבה וכן את כתב האישום שהוגש נגדה, פרוטוקולים מן הדיונים במשפטה ופסק הדין שניתן בעניינה.

בבית המשפט קמא דן כב' השופט סא"ל יאיר תירוש בבקשה להתיר את פרסום פרטי ההליך שהתנהל בפניו. בהחלטה מפורטת ומנומקת יפה סקר השופט הנכבד את התשתית המשפטית באזור ובישראל, ואף הזכיר הוראות מתאימות מן המשפט הבינלאומי, מן המשפט בקנדה ומן המשפט העברי.

הוא מצא, כי אף שלפי החוק בישראל יש לבית המשפט שיקול דעת אם להתיר פרסום שמו של נאשם קטין, הרי פרסום כזה הותר רק במקרים חריגים, למשל כאשר קיימת סכנה ממשית לביטחון הציבור.

בעניינה של המשיבה מצא השופט הנכבד, כי למרות ששמה כבר פורסם בתקשורת הפלסטינית ואף בפנייה לאו"ם, תוך הפרת הוראות החוק ופגיעה בזכויות המשיבה, אין לתקן עוול זה בעוול חדש, על ידי פרסומים נוספים. לכן, קבע כב' השופט תירוש, כי אין לפרסם את שמה של המשיבה או פרטים מזהים שלה, אך התיר לפרסם את כתב האישום ואת הפרוטוקולים מן הדיונים במשפט, לאחר השמטת שמה ופרטים מזהים אחרים.

התביעה הצבאית הגישה ערעור על החלטה זו, והוא נדון במאוחד עם בקשתה המקורית של התביעה, להתיר את פרסום הערר שנדון בבית המשפט הצבאי לערעורים.

טיעוני הצדדים

מטעם התביעה הצבאית טען בפני פרקליט איו"ש, סא"ל מוריס הירש. הוא הציג בפני מסמכים רבים וכן סרטון מאתר האינטרנט YOUTUBE, מהם עולה כי שמה של המשיבה כבר פורסם ברבים, ועניינה נדון בפורומים שונים בישראל ומחוצה לה, תוך הזכרת שמה המלא מקום מגוריה וגילה. זאת ועוד, מן הפרסומים משתמע לכאורה, כי הם נעשו ביוזמת הוריה של המשיבה ותוך שיתוף פעולה של באי כוחה ושל רשויות פלסטיניות. לטענת התביעה, הפרסומים כוללים פרטים מסולפים ומטעים על הרשעתה של המשיבה, על הראיות נגדה ועל דרך התנהלות ההליכים בעניינה; הדבר נועד לפגוע בתדמיתה של ישראל כמדינת חוק ובתדמיתה של מערכת המשפט באזור. לטענת התביעה, לא ניתן להתמודד באופן אפקטיבי עם סילופים אלה, מבלי להתייחס באופן ספציפי לעניינה של המשיבה, מה שמחייב את חשיפת שמה ופרטים רבים מן ההליכים בעניינה.

הפסיקה מזכירה שתי הצדקות למניעת פרסום שמו של נאשם קטין: מניעת פגיעה פיזית ונפשית, ומניעת פגיעה ביכולת שיקומו של הנאשם לאחר ריצוי עונשו. לטענת התובע, שני שיקולים אלה אינם רלוונטיים עוד בענייננו, הן משום שהוריה של המשיבה, המוחזקים כמי שפועלים לטובתה, חשפו את פרטיה ברבים, והן משום שלא צפוי להיגרם נזק למשיבה מן הפרסום. שכן מי שמשליך אבנים ומתנגד לכיבוש, כמוה, נחשב גיבור וזוכה לכבוד בחברה הפלסטינית. מנגד, במסגרת האינטרס לשמור על ביטחון האזור, יש לשמור על תדמיתו של בית המשפט הצבאי, ולצורך זה יש

לחשוף את העובדות כהווייתן, לסתור את הטענות המסולפות שהתפרסמו, ולהציג תמונה נכונה של מערכת המשפט באזור. לטענת התביעה, עדיין לא מאוחר להגיב לפרסומים הפוגעים, אך לצורך כך נדרש, כאמור, פרסום פרטים מזהים של המשיבה.

הסנגור המלומד התנגד לפרסום פרטיה של המשיבה. לטענתו, הוראות חוק רבות באזור – כמו גם בישראל – אוסרות פרסום פרטיו של נאשם קטין, וההיגיון באיסור זה חל גם בעניינה של המשיבה. גם אם שמה של המשיבה כבר פורסם ברבים, הדבר לא היה על דעתה ומנוגד לרצונה.

העובדה שגורמים שונים פרסמו את שמה של המשיבה שלא כדין, אינה מצדיקה הגדלת הפגיעה על ידי פרסומים נוספים. יש חשש שהפרסומים יפגעו ביכולתה לחזור לחיים נורמאליים ברשות הפלסטינית, ואין לדעת כיצד יתנקמו בה גם בעתיד הרחוק יותר.

השיקולים שמנתה הפסיקה בישראל לצורך התרת פרסום שמו של קטין היו מניעת פגיעה בשלום הציבור וביטחונו, ומדובר ברשימה סגורה של שיקולים. אין להתיר פרסום פרטיו של קטין רק כדי למנוע נזק תדמיתי לבתי המשפט. המדינה יכולה להתמודד עם הפרסומים הפוגעים על ידי חקירתם והעמדתם לדין של מי שהפר את איסור הפרסום.

דין והכרעה

התשתית העובדתית

אין חולק על כך, שמשפטה של המשיבה התנהל בבית משפט צבאי לנוער, בדלתיים סגורות, ולכן אסור היה לפרסם את שמה. ההגנה לא חלקה על טענת התביעה, כי למרות האיסור שבדין האזור, שמה של המשיבה התפרסם ברבים, בתקשורת ובאינטרנט. למעשה, חיפוש שמה באנגלית בגוגל מעלה אזכורים רבים מאד. ההגנה גם לא חלקה על כך שעובדות רבות שפורסמו לא היו נכונות, והיה בהן כדי לפגוע בתדמיתם של מדינת ישראל ובתי המשפט הצבאיים, כמי ששומרים על זכויותיהם הדיוניות של נאשמים קטינים.

כך למשל, במכתב פומבי של נציגת הרשות הפלסטינית למזכ"ל האו"ם מופיע שמה של המשיבה; נכתב בו כי נחקרה ללא זכות לייעוץ משפטי נשפטה כשהיא אזוקה בידיה וברגליה, משום שכביכול השליכה אבנים, החזיקה סכין וחסמה כביש ראשי, האשמות שמשפחתה מכחישה. המסמך לא מזכיר שהמשיבה הודתה בעבירות גם בחקירתה וגם בבית המשפט.

מסמך אחר, של ארגון אמריקני לזכויות אדם, מזכיר אף הוא את המשיבה בשמה המלא, כמי ש"נטען" כי השליכה אבנים לעבר חיילים ליד בית ספרה. המסמך מציין כי היא אחת מבין 700 (!) ילדים פלסטיניים הכלואים כעת בידי ישראל, בעקבות מעצרים שרירותיים. מסמך מאתר אחר ברשת מזכיר את שמה של המשיבה ולאחריו קובע, כי החוק באזור מטיל אחריות פלילית על ילדים בני 12, בעוד שבישראל אחריות זו מוטלת רק מעל גיל 18 (!). עוד נטען, כי בשום מדינה אחרת, לא נשפטים ילדים בפני בתי משפט צבאיים לנוער, שיש להם פחות ערובות לשמירת זכויותיהם של ילדים.

מסמך נוסף מאתר אינטרנט ערבי מציין את שמה המלא ומקום מגוריה של המשיבה, מצטט דברים מפי אביה, ואף מפי מר ג'ואד בולוס, העומד בראש המחלקה המשפטית של מועדון האסיר הפלסטיני. שניהם תוקפים את מדיניות המעצר, החקירה והשיפוט של ילדים פלסטיניים, המפרה אמנות בין לאומיות.

במסמכים אחרים, מאתרי אינטרנט ישראלים, נחשף שמה של המשיבה, ומובאים ציטוטים מפיהם של הוריה. בפלט מתוך אתר "מאקו", מופיע שמה של המשיבה ונכתב כי אין שום הוכחה נגדה, אלא "עדות יחידה של חייל שאינה מגובה בעובדות". עוד נכתב, כי נשפטה בלא שהוכחה אשמה כלשהי, והיא מרצה את עונשה בכלא עופר, שאינו מתאים לילדים.

סרטון מערוץ אל ג'זירה באתר האינטרנט YOUTUBE מראה את אמה של המשיבה מדברת על בתה, ומזכיר את שמה המלא של המשיבה. בסרטון נראה במשך שניות ארוכות העמוד הראשון של כתב האישום בערבית שהוגש נגד המשיבה, שעליו מתנוססים שמה המלא, מקום מגוריה ותאריך לידתה. אציין, כי במהלך הדיון בערעור בפניי אישרה המשיבה כי הדוברת בסרטון היא אמה.

למיטב הבנתי, לא הוצגו כל הראיות הללו בבית המשפט קמא.

כדי להבהיר את העובדות הבלתי נכונות שבפרסומים אלה, ראוי לציין, כי המשיבה סירבה לקבל ייעוץ של סגור לפני חקירתה; היא הודתה בחקירתה **במספר** מקרים של ידוי אבנים, לרבות מקרה של פגיעה בניידת משטרה, אך הללו לא יוחסו לה בכתב האישום, שכן לא נמצאו לכך חיזוקים ראייתיים מספקים; המשיבה הודתה שרכשה סכין מבעוד יום ושלפה אותה כשהתקרבו אליה השוטרים שבאו לעוצרה; המשיבה נתפסה כשהיא רעולת פנים; בחקירתה הסבירה כי פעלה יחד עם חבריה, כנקמה על כך שהיהודים הורגים בבני עמה; היא הורשעה בהסדר טיעון על פי הודאתה ומוחזקת בכלא השרון, בחברת קטינות אחרות, ולא בכלא עופר.

הצורך בתיאור הנרחב של הפרסומים בעניינה של המשיבה יתברר בהמשך החלטתי, כאשר אבחן את האינטרסים המתנגשים במקרה זה.

המחלוקת העובדתית העיקרית בין הצדדים נסבה סביב השאלה, האם הוריה ובאי כוחה של המשיבה, התירו את פרסום פרטיה, או היו מעורבים בפרסום. על כך אפשר להשיב, כי גם אם בחלק מן המסמכים שתוארו לעיל לא ברור אם ההורים או באי כוח המשיבה היו מעורבים בפרסום פרטיה של המשיבה, הסרטון מאתר YOUTUBE שתואר לעיל סתם את הגולל על המחלוקת הזו. אפשר לקבוע אפוא כממצא, כי שמה של המשיבה, והעובדה שהיא הורשעה בידי אבנים ובהחזקת סכין - פורסמו ברבים, בין היתר על ידי הוריה.

התשתית המשפטית

[סעיף 89](#) לצו בדבר הוראות ביטחון קובע, כי דיונים בבית המשפט הצבאי יהיו פומביים, אך מונה רשימה של סוגי דיון וסוגי מתדיינים ועדים – ובהם קטינים - שבעניינם אפשר להורות על דיון בדלתיים סגורות. לפי [סעיף 89\(ה\)](#) לצו אין לפרסם דבר על הליך שהתקיים בדלתיים סגורות, אלא ברשות בית המשפט הצבאי.

[סעיף 93](#) לצו בדבר הוראות ביטחון מורה, כי

"לא יפרסם אדם, בלי רשות בית המשפט הצבאי, שם קטין, שהוא נאשם או עד במשפט פלילי, או מתלונן או ניזוק במשפט בשל עבירה לפי סעיפים 279 עד 320 לחוק הפלילי הירדני, מס' 16 לשנת 1960, ולא את תמונתו, מענו או פרטים אחרים, העשויים להביא לזיהויו של אותו קטין."

הוראות אלה דומות מאד להוראותיהם של [סעיפים 70 לחוק בתי המשפט](#) וסעיף 24(א) לחוק הנוער בישראל.

כפי שציין בצדק כב' השופט תירוש בהחלטתו, כללים דומים מוזכרים באמנה הבינלאומית לזכויות הילד משנת 1989. סעיף 40 לאמנה זו מורה, כי יש לשמור על זכותו של עבריין צעיר לפרטיות בכל שלבי המשפט, כדי למנוע את הנזק שעלול להיגרם מפרסום או תיוג של הנאשם, ואסור לפרסם פרטים מזהים של נאשם קטין.

כפי שקבע בית המשפט העליון ב-[בש"פ 2794/00 אלוני נ' מ"י](#) (פורסם בתקדין, 27/7/00), האיסור על פרסום פרטיו של נאשם קטין אינו מוחלט. "ההגנה היא חלקית ויחסית ועל בית המשפט לתיתה בהתחשב בנסיבות, תוך איזון בין האינטרסים השונים המשמשים בזירה. " עם זאת, הובהר כי רק במקרים חריגים יותר פרסום שמו של קטין, וכי חומרת העבירה בה הורשע הקטין, כשהיא לעצמה, אין בה הצדקה לפרסום.

ב-[בש"פ 10566/08 פלוני נ' מ"י](#) (פורסם בתקדין, 11/1/2009) נפסק שוב, כי רק במקרים חריגים יותר פרסום פרטים מזהים של קטין שהורשע בדיון. תחת הכותרת "השיקולים לפיהם תיבחן בקשה להתרת פרסום שמו של קטין שהורשע בדיון" קבע בית המשפט העליון, כי יש למצוא איזון בין הצורך להגן על קטין שהורשע ועל סיכויי שיקומו לאחר ריצוי עונשו, לבין הצורך להבטיח את שלום הציבור וביטחונו. עוד נכתב, כי לעיתים יהיה צורך לאזן את צורכי הקטין עם האינטרס הציבורי בהגנה על נפגעי עבירה, במיוחד כאשר מדובר בנפגעים קטינים, ואז השיקול המרכזי יהיה מידת הסיכון הנשקף מן הנאשם הקטין.

כפי שעולה מהוראות החקיקה שהוזכרו ומן הפסיקה, האיסור על חשיפת שמו של נאשם קטין, שהוא חריג לכלל בדבר פומביות ההליך הפלילי, נועד לשרת מספר מטרות: מניעת פגיעה

בפרטיותו של הקטין ובשמו הטוב; מניעת פגיעה בשלומו הפיזי והנפשי, שעלולה להיגרם מחשיפת פרטיו; הקלה על שיקומו בקהילה לאחר סיום ההליך בעניינו.

למול אינטרסים אלה של הגנה על נאשם ושיקומו, הוזכרו בפסיקה שיקולים נוגדים, שגם להם יש לתת משקל. אחד מהם הוא הצורך בפומביות ההליך הפלילי. עקרון פומביות הדיון השיפוטי נחשב כאחד מעקרונות היסוד של שיטת המשפט הישראלית ([רע"פ 7276/13](#) **ישראל פינטו נ' מ"י** (פורסם בתקדין, 12/11/13). הערך העומד בבסיסו הוא זכות הציבור לפקח, לבקר ולוודא כי הליכי חקירה ומשפט מתנהלים כראוי וכי רשויות החוק פועלות כנדרש (ראה למשל [ע"א 4244/12](#) **הוצאת עיתון הארץ נ' תנ"צ אפרים ברכה** (פורסם בפדאור, 19/2/14).

שיקול אחר הוא הרצון להגן על הציבור מפני עבריינים, על ידי הזהרתו מפניהם (ראה עניין [בש"פ 2794/00](#) **אלוני נ' מ"י לעיל**); **שיקול נוסף הוא הצורך לאתר עבריינים נמלטים ולסייע למשטרה**

לתפוס אותם.

לפי הפסיקה, גם כאשר מתירים פרסום פרטיו של נאשם קטין, יש לעשות זאת רק במידה שנדרשת להשגת מטרת הפרסום, תוך ניסיון למזער את הפגיעה בקטין (ראה [בש"פ 10566/08](#) **פלוגי לעיל**)

שאלה היא, האם השיקולים שהוזכרו בפסיקת בית המשפט העליון ב-[בש"פ 10566/08](#) **פלוגי נ' מ"י** המוזכר לעיל, הם רשימה סגורה כפי שטען הסנגור; או שמא אפשר להוסיף עליהם, או לפחות לפרשם בהרחבה, כפי שהציעה התביעה, כך שיכללו גם הגנה על תדמיתה של מערכת המשפט באזור.

לדעתי, למרות שהניסוח בפסק הדין בבש"פ **פלוגי** היה "השיקולים לפיהם תיבחן בקשה", אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא בשיקולים שהיו רלוונטיים לעובדות אותו מקרה. שם דובר בעברייני מין קטין שנמלט ממעון נעול, והיה צורך להזהיר את הציבור מפניו ולאפשר את תפיסתו בידי המשטרה. לכן הדיון בעניינו התמקד בשיקולים של הגנה על שלום הציבור.

לטעמי, ייתכנו תרחישים עובדתיים שונים ואינטרסים נוספים, שבנסיבות מסוימות וחריגות יצדיקו פרסום פרטיו של נאשם. פסק הדין כלל לא דן במקרה, שבו פרטיו של נאשם קטין כבר פורסמו ברבים (ראה לשם אנלוגיה [רע"פ 7276/13](#) **פינטו לעיל**, שם נפסק, כי אם כבר פורסם שמו של חשוד בפרשה חמורה, הדבר מטה את הכף לעבר התרת פרסום שמותיהם של חשודים נוספים). גם לא נדונה האפשרות שנאשם או אפוטרופסיו אינם מתנגדים לפרסום, או אף יוזמים אותו. פסק הדין לא עסק במקרה שבו אין פגיעה בביטחון, אלא באינטרסים או בערכים יקרים אחרים של הציבור – כמו למשל מניעת שמועות הגורמות בהלה, חשיפת עבירות חמורות נוספות, או פגיעה במעמדן של רשויות וביחסי החוץ של המדינה.

אני סבור, כי רשימת השיקולים והערכים התומכים בפרסום שמו של קטין אינה סגורה, ובמרוצת הזמן עשויים להצטרף אליה ערכים ואינטרסים נוספים. שיקולים כאלה עשויים ליצור מגוון של איזונים למול השיקול שלא לחשוף פרטיו של קטין.

מן הכלל אל הפרט

כפי שקבעתי בחלק שדן בתשתית העובדתית, במקרה זה פורסמו כבר משפטה ושמה של המשיבה. בשלב זה, שבו שמה של המשיבה מתנוסס באתרי אינטרנט רבים, וניתן לאתרו בקלות במנועי חיפוש ברשת העולמית, מניעת המשך הפרסום נראה כסגירת דלת האורווה לאחר שהסוסים כבר נמלטו ממנה. עם זאת, אין במצב דברים זה כשלעצמו כדי להצדיק את הפרסום, אם יוכח שהמשך הפרסום עלול להגדיל את הנזק למשיבה.

כאמור, הוריה של המשיבה - ואולי גם חלק מבאי כוחה - היו מעורבים בפרסום, וגם אם לא הם יזמו אותו, הרי שיתפו עמו פעולה. אמנם ייתכן כי פרסום כזה אינו לרצונה של המשיבה; אך אם מי שאמון על טובתה של המשיבה ראה לנכון להתיר את פרסום משפטה ופרטיה - ככל הנראה כדי להשיג מטרות פוליטיות שונות, ולנגח את מדינת ישראל ורשויותיה - טיעון ההגנה, לפיו פרסום הפרטים מעתה עלול לגרום נזק למשיבה, נשמע כהיתממות, ויש לתת לו משקל נמוך.

החשש לפגיעה בשלומה של המשיבה ובשיקומה - אינו חשש ממשי במקרה זה. הפרסומים שהוצגו בפניי לא התייחסו אל המשיבה כאל עבריינית, אלא כאל ילדה-קורבן, שלקחה חלק במאבק לגיטימי בכיבוש הישראלי, ונענשה בחומרה יתרה, על לא עוול בכפה. לאור אופיים האוהד של הפרסומים הללו, ולאור המראות של אירועי הוקרה הממלאים את התקשורת כשאסירים פלסטינים משתחררים מן הכלא הישראלי, אפשר להניח, כי עם שחרורה ממאסרה תזכה המשיבה לכבוד ולתמיכה בקרב חברי קהילתה, ולא להוקעה כעבריינית. לא הוכח בפניי, כי יש סיכון שמאן דהוא ברשות הפלסטינית יפגע במשיבה בגלל הרשעתה בבית המשפט הצבאי.

מכאן שבמקרה זה, כאשר הפרשה ושמה של המשיבה כבר פורסמו, והוריה של המשיבה שיתפו פעולה עם הפרסום, וכאשר ההסתברות לפגיעה במשיבה ובשיקומה קטנה מאד, יש לתת משקל נמוך לאינטרס של המשיבה באיסור הפרסום. למול אינטרס זה, ניצבים אינטרסים מסוג, שלמיטב ידיעתי טרם נדון בפסיקה, ואשר לטעמי יש לתת להם משקל משמעותי. אני מקבל את טענת התביעה, כי הפרסומים בתקשורת של פרשה זו יש בהם פגיעה בתדמיתן של מערכות החוק והמשפט באזור - מצה"ל והמשטרה ועד לבית המשפט הצבאי ושירות בתי הסוהר. כולם הואשמו ביחס לא נאות למשיבה, ובפגיעה קשה בזכויותיה כחשודה, כנאשמת וכאסירה.

כמי שאינו מומחה במדע המדינה ובדיפלומטיה, אבל חזה כבר במספר מערכות דה-לגיטימציה שכוונו כלפי ישראל ובתי המשפט הצבאיים, ארשה לעצמי להעריך, שלפרסומים בפרשה זו יש פוטנציאל לנזק תדמיתי למדינת ישראל וליחסי החוץ שלה. לאור זאת, לדעתי, במקרה זה

השיקולים המצדיקים פרסום פרטיה של המשיבה גוברים על השיקולים התומכים במניעת הפרסום.

כפי שהזכרתי לעיל, גם כאשר מוחלט להתיר פרסום שמו של נאשם קטין, צריך הפרסום להיעשות במידה המזערית, שתשיג את מטרת הפרסום, אך תמנע נזק מיותר לקטין או לאינטרסים אחרים.

זאת ועוד, כאשר דיון במשפט היה בדלתיים סגורות, יש לבחון אם יש אינטרס למנוע פרסום המשפט, בנוסף לאינטרס הנוגע לנאשם הקטין: למשל, האם בהליך נחשף מידע סודי על שיטות פעולה חסויות של הרשויות, האם נמסר מידע אישי על עדים ונפגעי העבירה, הוגש תסקיר שירותי הרווחה החושף פרטים רגישים וכו'.

במקרה זה, הדיון בעניינה של המשיבה היה בדלתיים סגורות. התבקש תסקיר מעצר, אך בסופו של דבר הסתיים המשפט בהסדר טיעון לפני שהושג תסקיר. השופט קמא הסתמך על מידע שסיפקו הצדדים אודות המשיבה ומשפחתה. ממידע זה ניתן היה ללמוד על מניעים שונים להתנהגותה של המשיבה. לא נטען בפניי כי לצורך ההרשעה הוצגו ראיות רגישות או כאלה הדורשות חיסיון.

בהחלטתי התרתי לפרסם את שמה של המשיבה, גילה ואזור מגוריה, את כתב האישום שהוגש נגדה, החלטות המעצר במשפטה – לרבות בערר על המעצר - פרוטוקול הדיון בישיבת סיום משפטה, ואת פסק הדין שניתן בעניינה בערכאה הראשונה.

ניתנה היום, 12 בפברואר 2015, כ"ג בשבט התשע"ה, בלשכה. מזכירות ביהמ"ש תעביר העתק החלטה זו לידי הצדדים.

שופט

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

רוגן עצמון 54678313-1050/15

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה